

PROLOOG

Het web van zielen

Het lot van de doden

Wat gebeurt er wanneer de ziel het lichaam verlaat? Paradijs of verdorvenis? Wedergeboorte? Eenwording met God? Vergetelheid? De religies van de mensheid hebben gepleit voor elk van deze en vele andere varianten. Wij van de Ordo Costruo onderwijzen dit: dat wanneer de ziel zich losmaakt van het lichaam, hij nog een tijdje hier op Urte blijft, als geest. Of die uiteindelijk vervluchtigt of naar een andere plek gaat, daar kunnen we alleen over speculeren. Maar wat we wel weten, is dat een magiër met deze geesten kan spreken en toegang kan krijgen tot alles wat ze waarnemen. Er dolen miljoenen van dergelijke geesten over de wereld. Door ermee te communiceren, is het in theorie mogelijk om op de hoogte te zijn van nagenoeg alles wat er op Urte gebeurt.

ORDO COSTRUO COLLEGIUM, PONTUS

*Nimtayabergen, Antiopia
Julsept 927
1 jaar tot de Getijdenvloed*

Toen de eerste zonnestrallen door een kloof in de oostelijke bergen priemden, steeg er een ijl gejammer op van een afvalhoop. De berg vuilnis lag benedenwinds van een groepje gammele, van modderstenen gemaakte hutten. De trillende kreet bleef in de lucht hangen als een uitnodiging aan roofdieren. Al snel verscheen er een jakhals, omzichtig snuffelend. In de verte jankten en blaften zijn soortgenoten, maar deze, zo dicht bij zijn prooi, bewoog zich geruisloos voort.

Daar: een bundeltje windsels te midden van het afval en vuil, met

spastisch bewegende, trappelende ledematen, klein en bruin. De jakhals keek om zich heen en sloop behoedzaam dichterbij.

De hulpeloze pasgeborene zweeg toen het beest boven hem opdoemde. Hij begreep niet dat het warme, koesterende wezen dat hem had vastgehouden niet meer zou terugkomen. Hij had dorst en de kou begon pijnlijk te worden.

De jakhals zag geen kind, hij zag eten. Hij sperde zijn kaken open.

Een tel later werd het dier door de lucht geslingerd. Zijn achterwerk sloeg tegen een rotsblok. Schokkend van pijn probeerde hij te vluchten, glijdend langs de helling die hij met zoveel gratie had beklimmen, zijn schichtig draaiende ogen op zoek naar het gevaar dat hij niet eens had bespeurd. Zijn achterpoot was verbrijzeld; hij kwam niet ver.

Een grote, voddige gestalte verhief zich en schreed naar het beest toe, dat grauwend naar de gedaante uitviel toen een hand met een steen erin omhoogzwaaide en weer omlaag kwam. Er klonk gedempt gekraak en bloed spetterde in het rond. Uit de smerige voden kwam een geloooid gezicht tevoorschijn: een oude vrouw met weerbarstig, ijzergrijs haar. Ze bukte zich zo ver dat haar lippen de snuit van de jakhals bijna raakten.

Ze ademde in.

Later die dag zat de oude vrouw in kleermakerszit in een grot hoog boven een dorre vallei. Het terrein beneden was kaal en grillig, met bewegende lagen van schaduw en licht tussen de rotspunten. Ze woonde alleen op deze plek, waar niemand walgend zijn neus optrok bij de stank van haar ongewassen lichaam of zijn blik snel afwendde van haar verweerde gezicht. Haar huid was donker en droog, haar geklitte haar grijs, maar ze bewoog zich sierlijk terwijl ze een vuurtje maakte. De rook werd op ingenieuze wijze via een spleet in de rotsen boven haar naar buiten afgevoerd; een van haar vele achterneven had de schoorsteen uitgehakt, en hoewel ze zich zijn naam niet meer herinnerde, verscheen er wel een gezicht voor haar geestesoog.

Methodisch lepelde ze water in het geplooid mondje van de pasgeboren zuigeling, een van de tientallen die ieder jaar door de dor-

pelingen in de steek werden gelaten; ongewenst en vanaf hun aller-eerste ademtug gedoemd. Het enige wat men van haar vroeg, was dat zij de pasgeborenen op weg hielp naar het paradijs. De dorpelingen vereerden haar als een heilige vrouw en riepen vaak haar hulp in; de scriptualisten tolereerden haar, knepen een oogje toe, want ook zij hadden hun behoeften, hun eigen doden die gunstig gestemd moesten worden. Af en toe probeerde een zeloot de ‘jadugara’ – de heks – te verjagen, maar pogingen daartoe strandden meestal snel; het bleek vaak ongeluk te brengen om haar te veroordelen. En als ze met een grote groep kwamen, zorgde de jadugara ervoor dat ze haar niet vonden.

Er was bij de dorpelingen behoefte aan haar bemiddeling met de voorouders. Zij vertelde hun wat ze moesten horen, en in ruil daarvoor kreeg ze eten en drinken, kleding en brandstof, en hun ongewenste kinderen. De mensen vroegen nooit wat er van die kinderen werd; het leven was hier hard, en de dood lag altijd op de loer. Er was nooit genoeg voor iedereen.

De zuigeling op haar schoot jammerde, zijn mondje zoekend naar voeding, terwijl zij emotioneel toekweek. Zij was ook een jakhals, van een andere soort, en overgrootmoeder van haar eigen roedel. Op jongere leeftijd had ze minnaars gehad en één kind gekregen; een meisje, dat een vrouw werd en nog veel meer kinderen voortbracht. De jadugara waakte nog altijd over haar voorouders, die pionnen waren in haar onzichtbare spel. Ze woonde hier al langer dan de mensen zich realiseerden. Ze deed alsof ze ouder werd, stierf en werd vervangen, al eeuwenlang. De crypte waarin haar voorgangsters zogenaamd begraven lagen was nep, of er lagen in ieder geval geen voorgangsters van haar; in plaats daarvan legde ze er de beenderen van dode vreemden neer. Af en toe verliet ze deze plek om de wereld over te reizen. Ze droeg dan tientallen verschillende gezichten en namen, van jonge vrouw tot oud wijf, als een seizoensgodin van het Sollaanse geloof.

Ze voedde het kind niet, want dat zou verspilling zijn, en op deze plek kon niets worden verspild. En al helemaal niet door haar; zij die macht verwierf tegen zo’n hoge prijs. Ze gooide een snufje poeder

in de vlammen en keek toe terwijl ze van lichtoranje naar diep smaragdgroen verkleurden. Hoewel de vlammen hoger oprezen, daalde de temperatuur binnen een paar tellen. De rook werd dichter en er leek een zacht zuigende werking van de nachtlucht uit te gaan.

Het was tijd. Ze pakte een mes uit de stapel prulletjes naast haar en zette het op de borst van de kleine zuigeling. Haar ogen keken even in die van het kind, maar ze aarzelde of treurde niet. Die emoties was ze ergens in haar jeugd al kwijtgeraakt. Ze had dit in haar lange leven meer dan duizend keer gedaan, in tientallen landen op twee continenten; voor haar was het even noodzakelijk als voedsel of water.

Ze duwde het mes tussen de ribben van de zuigeling door, en de korte kreet van het kind verstomde. Het mondje ging open, de toverkol legde haar lippen over de zijne en inhaleerde... De verzadiging was deze keer groter dan bij de jakhals. Als het kind ouder was geweest, zou het nog meer hebben opgeleverd, maar ze pakte alles aan wat ze kon krijgen.

De jadugara legde de dode zuigeling opzij als voer voor de jakhalzen; zij had genomen wat ze nodig had. De rokerige energie die ze had opgezogen, verspreidde zich door haar lichaam en verkwikte haar zoals alleen een verslonden ziel dat kon. Haar zicht verscherpte, haar vitaliteit werd hernieuwd. Voldaan versterkte ze haar bewustzijn van de geestenwereld. Dat kostte enige tijd; de geesten kenden haar en zouden zonder dwang niet dichterbij komen. Maar sommige had ze aan zich gebonden, en daaruit selecteerde ze een favoriet. Ze mompelde zijn naam, 'Jahanasthami', en stuurde kleverige tentakels van macht naar buiten. Intussen porde ze het vuur op, liet de sintels weer opvlammen en voegde er nog wat poeders aan toe, waardoor de rook dichter werd. 'Jahanasthami, kom!'

Het duurde vele minuten voordat het gezicht van haar geleidegeest zich in de rook vormde, uitdrukingsloos als een onbeschilderd Lantrisch carnavalsmasker. De ogen waren leeg, de mond niets dan zwart. 'Sabele,' fluisterde het schepsel. 'Ik voelde het kind sterven... Ik wist dat je zou roepen.'

Terwijl zij en Jahanasthami communiceerden, stroomden beelden

uit het bewustzijn van de geest in het hare: plaatsen en gezichten, herinneringen, vragen en antwoorden. Telkens als de geest zich geen raad wist met een van haar vragen, raadpleegde hij andere geesten en gaf de antwoorden aan haar door. Ze waren een web van zielen, verbonden door ontelbare strengen, die zoveel kennis bevatten dat een sterfelijke geest zou bezwijken als hij probeerde alles in zich op te nemen. Maar Sabele probeerde dat, ze doorzocht talloze trivia en details van miljoenen levens om de beetjes informatie te vinden die de toekomst zouden bepalen. De jadugara trilde van inspanning.

Uren verstreken, maar voor haar leken het eeuwen, waarin sterrenstelsels van informatie werden geboren, opbloeden, ineenstorten en stierven. Ze dreef in zeeën van beelden en geluiden, ondergedompeld in de enorme uitgestrektheid van het leven, zag koningen en hun dienaren overleggen, priesters onderhandelen en kooplieden bidden. Ze zag geboortes en sterfgevallen, daden van liefde en moord. Uiteindelijk ving ze een glimp op van het gezicht dat ze zocht, door de ogen van een dood Lakh-meisje dat bij een dorpsput spookte. Het duurde maar heel even; de geest zag een gezicht achter een bewegend gordijn en werd een tel later door een opflitsende afweerbezwering weggeduwd. Maar die enkele glimp was voldoende, en Sabele ging dichterbij, springend van geest naar geest. Ze voelde degene die ze zocht zoals een spin een trilling aan de rand van haar web bespeurt, en uiteindelijk was ze er zeker van: Antonin Meiros had eindelijk zijn zet gedaan. Hij was vanuit zijn toevluchtsoord in Hebusalim naar het zuiden gekomen, op zoek naar een manier om een oorlog af te wenden of die in ieder geval te overleven. Hij zag er oud uit. Ze herinnerde zich hem nog uit zijn jeugd: een gezicht dat straalde van levenskracht en vastberadenheid. Ze was destijds amper aan hem ontkomen, toen hij en zijn orde haar verwanten hadden afgeslacht; haar minnaars, haar familie, bijna allemaal weggevaagd. *Blijf jij maar denken dat ik dood ben, magiër.*

Ze verjoeg Jahanasthami met een geïrriteerd gebaar. *Dus de grote Antonin Meiros heeft eindelijk besloten in actie te komen. Ze neusde al lang genoeg rond in de voortdurend verschuivende paden van de potentiële toekomst om te weten wat hij zocht, maar het verbaasde*

haar dat hij zo lang had gewacht alvorens te handelen. Nog maar één jaar tot de Getijdenvloed en de slachting die ermee gepaard zou gaan. Hij was er laat bij, maar Meiros' andere opties waren hem afgenomen.

Hij en Sabele waren beiden waarzeggers; allebei hadden ze de waarschijnlijkste toekomsten gezien. Ze kruisten al eeuwenlang mentaal de zwaarden, zaagden aan de strengen die naar de toekomst leidden. De heks hoorde zijn vragen en voelde de antwoorden die hij kreeg. Sommige van die antwoorden had ze hem zelf gestuurd: gissingen met leugens eromheen gedraaid, haakjes aan ragfijne draden.

Ja, Antonin, kom naar het zuiden. Kom het geschenk halen dat ik voor je heb voorbereid! Proef weer van het leven. Proef van de dood.

Ze wilde lachen, maar merkte dat ze in plaats daarvan huilde. Uit smart om alles wat was verloren, of vanuit een emotie waarvan ze was vergeten dat ze die bezat. Ze analyseerde hem niet, maar proefde ervan en genoot van de nieuwigheid.

De zon stond al zo hoog dat het licht tot in de grot doordrong en haar bescheen: een oude spin, verstrikt in stokoude webben, met naast haar het koude kinderlijkje.

De Kwellingen van Keizer Constant (Deel 1)

De wereld Urte

Urte is vernoemd naar Urtih, een aardgod van het eeuwenoude Yothische volk. Er zijn twee continenten bekend: Yuros en Antiopia (of Ahmedhassa). Er zijn geleerden die speculeren, op basis van overeenkomsten tussen primitieve artefacten en enige gemeenschappelijkheid bij bepaalde schepsels, dat de continenten ooit via het Pontische Schiereiland met elkaar waren verbonden. Dit is nog onbewezen, maar wel staat vast dat er zonder de macht van de magiërs nu geen contact tussen de continenten zou zijn, aangezien ze van elkaar worden gescheiden door meer dan driehonderd mijl onbegaanbare zee. We vermoeden een prehistorische gebeurtenis op kosmische schaal die Lune, de maan, in een baan dicht bij Urte duwde, waardoor de zeeën onstuimiger werden, een oversteek onmogelijk werd en een aanzienlijke landmassa werd verwoest.

ORDO COSTRUO COLLEGIUM, PONTUS

Pallas, Noord-Rondelmar, op het continent Yuros

2 julsept 927

1 jaar tot de Getijdenvloed

Gurvon Gyle zette als een boetvaardige monnik de kap van zijn mantel omhoog; zo leek hij gewoon een anonieme ingewijde van de Kore. Hij wendde zich tot zijn metgezel, een elegante man met zilvergrijze manen, die peinzend over zijn baard streek en door het rasterwerk voor het raam keek. Verschuivend licht viel op zijn gezicht en gaf hem een leeftijdloos aanzien. ‘Je hebt je gouverneursring

nog om, Bel,' merkte Gyle op.

De man schrok op uit zijn overpeinzingen en stopte de gemakkelijk te herkennen ring in zijn zak. 'Moet je die menigte horen, Guron.' Hij klonk niet echt eerbiedig, maar beslist onder de indruk, en dat gebeurde zelden. 'Alleen al op het plein moeten meer dan honderdduizend burgers staan.'

'Ik had gehoord dat er bij de ceremonie meer dan driehonderdduizend bezoekers werden verwacht,' zei Gyle, 'maar die zullen niet allemaal alleen maar naar de optocht kijken. Zet je kap op.'

Belonius Vult, gouverneur van Noros, glimlachte droogjes en zette met een zachte zucht zijn kap op. Guron had zijn carrière gebouwd op anonimiteit. Vult had er een hekel aan, maar vandaag was geen gelegenheid voor vertoon.

Na een zachte klop op de deur schreed er een andere man het kamertje in. Hij was slank, met de olijfkleurige huid en het krullende zwarte haar van een Lantriaan, gekleed in kostbaar rood fluweel en met een rijkversierde staf in zijn hand. Hij had een zacht, ovaal gezicht met volle, haast vrouwelijke lippen en smalle ogen. Elke keer dat Gyle bij hem in de buurt was, kreeg hij kippenvel van de prikkelende gnosisafweren waarin de man zich hulde. De magiërs van de Kerk waren een bijzonder paranoïde stel. De bisschop zwiepte zijn zwarte krullen naar achteren en stak een hand vol ringen uit. 'Mijne heren uit Noros, bent u er klaar voor om getuige te zijn van de gezegende gebeurtenis?'

Vult kuste de hand van de bisschop. 'We staan te popelen, heer Stafdrager.' Alle bisschoppen van de Kore verlieten hun familie en namen de achternaam Stafdrager aan, maar deze man was familie van de graaf van Beaulieu en werd gezien als een van de rijzende sterren binnen de Kerk.

'Zeg maar Adamus, heren.' De bisschop zette zijn staf tegen de muur, en terwijl hij de kap van zijn grijze mantel opzette, glimlachte hij als een kind bij een verkleedpartijtje. 'Zullen we gaan?'

De bisschop leidde hen een donkere gang in en een afgebrokkelde trap op. Met elke stap zwol het geluid verder aan: het geroezemoes van toeschouwers, het geschetter van trompetten, het gebonk van

trommels, het gezang van priesters, het geroep van soldaten en het gestamp van duizenden laarzen. Ze voelden het door de stenen heen; de lucht zelf leek te trillen. Toen stonden ze boven aan de trap, op een verdiept balkonnetje dat uitkeek over het Place d'Accord. Het geroezemoes werd een muur van geluid die op hun zintuigen inbeukte.

'Grote Kore!' schreeuwde Gyle tegen Vult, die verwonderd glimlachte. Ze waren geen van beiden wereldvreemd, maar zoiets als dit hadden ze nog nooit gezien. Dit was het Place d'Accord, het hart van de stad Pallas, zoals Pallas het hart was van Rondelmar, dat weer het hart was van Yuros: het Hart van het Keizerrijk. Dit enorme plein was het theater waarin het eindeloze toneelstuk van politiek en macht werd opgevoerd, voor een publiek met een angstaanjagende omvang. De mensen leken nietig tussen de gigantische marmeren en gouden standbeelden, die de indruk gaven dat er reuzen naar het spektakel waren komen kijken. De ene na de andere rij van soldaten marcheerde langs en het gestamp van de legionairs was als een tromgeroffel, een hartslag van macht. Windschepen cirkelden bovenlangs als reusachtige, zwevende roofvogels die de zwaartekracht tartten en enorme schaduwen wierpen onder de middagzon. Rode vlaggen met de Leeuw van Pallas en de scepter en ster van het keizerlijk huis van Sacrecour wapperden in de flauwe noordenbries.

Gyle liet zijn blik naar de keizerlijke loge dwalen, zo'n tweehonderd meter links van hem, de plek waar de legionairs in het voorbijgaan met gestrekte arm naar salueerden. Piepkleine gedaantes in rood en glinsterend goud keken van bovenaf toe: Zijne Majesteit Keizer Constant Sacrecour en zijn ziekelijke kinderen, verzamelde hertogen en heren van dit of dat, prelaten en magiërs; allemaal gekomen om getuige te zijn van dit nooit eerder vertoonde spektakel.

Vandaag zou er een levend mens heilig worden verklaard. Gyle floot zachtjes, nog altijd verbaasd omdat iemand een dergelijke godslastering aandurfde, maar de meeste mensen hier, te oordelen naar de vreugdevolle en triomfantelijke stemming onder het publiek, waren het ermee eens.

Een detachement van de cavalerie op parmantig stappende paar-

den kwam langs, gevolgd door een tiental olifanten, veroverd tijdens de laatste kruistocht. Daarna kwamen de Carniaanse ruiters, die hun enorme vechthagedissen tussen de rijen toeschouwers door loodsten en de uitroepen van de menigte negeerden. De opzichtige reptielen klapten sissend met hun kaken, terwijl de ruiters een ijzeren discipline bewaarden en recht vooruit bleven kijken, behalve op het punt waar ook zij opzij draaiden om de keizer een saluut te brengen.

Gyle herinnerde zich hoe het was om in een veldslag tegenover zo'n strijdmacht te staan en huiverde een beetje. De Opstand van Noros: een debacle, een heel persoonlijke nachtmerrie. Het had hem gemaakt tot wat hij was en had hem zijn onschuld en moraal gekost, en waarvoor? Noros maakte weer deel uit van de Keizerlijke Familie van Naties, voor zover ze daar iets aan hadden. Voor het keizerrijk was het een hobbeltje geweest, een tijdelijk oponthoud in de veroveringen, maar voor Noros etterden die wonden nog steeds.

Gyle zette die gedachten uit zijn hoofd. Niemand buiten Noros maalde er nog om, en hier al helemaal niet. Hij volgde met zijn blik de wijzende vinger van de bisschop en bewonderde plichtsgetrouw het Gevleugelde Corps dat over het Place d'Accord suisde: tientallen vliegende reptielen die in een driehoeksformatie over het dak van de Kathedraal van het Heilige Hart kwamen vliegen, met strijdmagiers gezeten in een zadel achter de ruiters. Toen ze omlaag doken voor de keizerlijke loge, schreeuwden de toeschouwers het uit van ontzag en niet zo'n beetje angst. Kaken langer dan een man klapten, voetlange tanden knarsten, en veel van de gevleugelde machines brulden en braakten vuur uit; onmogelijke schepsels, het werk van magiërs.

Hoe hebben we ooit kunnen denken dat we ze konden verslaan?

Er viel een plotselinge stilte toen er trompetten klonken en er witte vlaggen omhoogkwamen rondom de keizerlijke loge; een teken dat de keizer zou gaan spreken. Gehoorzaam zwegen de mensen toen de kleine, slanke gedaante van de troon opstond en naar de voorkant van de loge stapte.

'Mijn volk!' schalde keizer Constants hoge stem gnostisch ver-

sterkt over het plein. ‘Mijn volk, ik ben vandaag vervuld van trots en ontzag. Trots op de verzamelde grootsheid van ons, het Rondiaanse volk! Terecht worden wij geroemd als de grootste natie op Urte! Terecht staan wij bekend als Kores Kinderen! Terecht oordelen wij over de rest van de mensheid! Terecht zijn jullie, de laagste van mijn kinderen, van grotere waarde voor God dan alle andere volkeren! En ik voel ontzag omdat we ondanks zoveel tegenslag toch zoveel hebben bereikt. Omdat we door Kore zelf zijn uitgekozen voor zijn missie!’

Constant ging door met zijn volk te prijzen – en bij implicatie zichzelf – en het opsommen van hun overwinningen, van de omverwerping van het Keizerrijk Rimoni en de verovering van Yuros tot de kruistochten over de Maanvloedbrug en de verplettering van de ongelovigen in Antiopia.

Gyle voelde dat zijn aandacht wegdreef van de draai die de keizer aan de geschiedenis gaf. Hij prees zichzelf gelukkig dat hij als een van de weinigen een geschiedenis had geleerd die dichter bij de waarheid lag. Het Arcanum, waar hij was onderwezen, was seculier en minder partijdig. Hij wist dat Yuros nog maar vijfhonderd jaar geleden een gefragmenteerd continent was geweest. De grootste macht, het Keizerrijk Rimoni, bestuurde amper een kwart van de landmassa, hoewel die Rimoni, Silacia, Verelon en heel Noros, Argundië en Rondelmar omvatte. Er had constant oorlog gewoed; dynastieën smeedden plannen en voerden oorlog in Rym, de hoofdstad. Verschillende religies, nu bestempeld als heidens, streden om suprematie. Epidemieën kwamen, hongersnoden gingen. De zeeën kolkten, ondoordringbaar. Niemand droomde er zelfs maar van dat er nog een ander continent voorbij de oostelijke zeeën lag.

Maar vijf eeuwen geleden veranderde alles: Corineus kwam als een stralende komeet langs en zette de wereld in vuur en vlam. Corineus de Verlosser, geboren als Johan Corin, zoon van een adellijke familie uit de grensprovincie Rondelmar. Hij verruilde de lompe gratie van de hoven voor een eenvoudiger, reizend bestaan. Johan Corin reisde rond, preekte over vrije liefde en meer van dergelijke idyllische concepten en verzamelde een groep volgelingen die na verloop

van tijd uitgroeide tot bijna duizend jonge mensen. Verloren en beïnvloedbare zielen voelden zich tot hem aangetrokken, tot zijn beloften van verlossing in een volgend bestaan en eindeloze losbandigheid in dit leven. Zijn aanhangers zwermden uit over het platteland en werden beschouwd als onruststokers, tot de dag dat ze bij een stadje neerstreken waar de burgers in paniek raakten en het naburige kamp van een legioen om hulp vroegen. Het leger vond dat het tijd werd om een einde te maken aan de godslastering van Johan Corin en zijn volgelingen. Die nacht werd Corins kamp omsingeld door een volledig legioen, en om middernacht stortten de soldaten zich op hen.

Wat er vervolgens gebeurde, werd legende en heilige schrift: in een chaotische uitbarsting van lichten en stemmen sneuvelde het legioen tot en met de laatste man, op duizend verschillende manieren. Ook veel van Corins volgelingen lieten het leven, onder wie Corin zelf, vermoord door zijn zuster-geliefde Selene. Maar er waren overlevenden, en zij werden getransfigureerd: ieder kregen ze de macht van een halfgod, ze konden vuur en stormen oproepen en met rotsblokken en bliksem smijten. Zij werden de Gezegende Driehonderd, de eerste magiërs.

Deze magiërs lieten Corins principes van liefde en vrede varen om met een orgie van geweld wraak te nemen op het stadje (nu gemakshalve een 'verdorven plek' genoemd). Toen ze beseften wat ze waren geworden, sloten ze zich aan bij een Rimonische senator en vormden een nieuwe beweging, die uitgroeide tot een leger dat hele legioenen kon uitroeien zonder zelf ook maar één man te verliezen. Ze vernietigden de Rimoniërs, brandden Rym plat en veranderden de wereld totaal door het Rondiaanse Keizerrijk te stichten.

De Driehonderd schreven hun krachten toe aan Johan Corin en beweerden dat hij een voorspreker van God was, die zijn eigen leven had opgeofferd om zijn discipelen magische vermogens te schenken. Ze begonnen de sterfelijke wereld voor zichzelf op te eisen. Ze waren jong en almachtig en sliepen met wie ze wilden in elk land waar ze kwamen. Aanvankelijk deerde het hen niet dat de krachten bij hun kinderen afnamen naarmate hun bloed verdunde. Maar toen hun

nageslacht zich over Yuros verspreidde en landen opeiste, en ze meer begonnen te begrijpen van hun krachten, stichtten ze universiteiten om elkaar te onderwijzen. Ze richtten een kerk op en preekten tot het volk over hun eigen goddelijkheid.

Nu, vijf eeuwen later, hadden duizenden mensen het heilige bloed van de Gezegende Driehonderd: de magiërs. Hun bewind werd belichaamd in de keizerlijke dynastie die afstamde van Sertain, de man die na de transfiguratie Corins plaats als leider had ingenomen. Momenteel lag de macht bij keizer Constant Sacrecour. Gyle zelf kon zijn afkomst ook rechtstreeks naar een van de Driehonderd herleiden. *Ik hoor hierbij*, dacht hij. *Ik ben magiër, hoewel ik ook bij Noros hoor*. Hij keek naar Belonius Vult en Adamus Stafdrager, eveneens magiërs en heersers op Urte.

Adamus gebaarde naar het uiteinde van het Place d'Accord alsof hij deze voorstelling persoonlijk had georganiseerd. Er stond daar een reusachtig standbeeld van Corineus, met de armen gespreid, precies zoals ze hem hadden gevonden op de ochtend na de transfiguratie: dood, met de dolk van zijn zus in zijn hart. Elk van de Driehonderd beweerde na zijn dood met Corin te hebben gesproken en instructies van hem te hebben ontvangen. Sommigen zeiden dat ze zijn zus Selene in een visioen hadden gezien, schreeuwend en tierend, hoewel zij nergens te vinden was geweest toen ze bij zonsopgang bijkwamen en het legioen dood om hen heen lag. Hun verklaringen werden heilige schrift: Johan had hen door de transfiguratie geleid en was vervolgens vermoord door zijn corrupte zus Selene. Hij was de zoon van God en zij was de hoer-heks van de verdopenis. Hij werd Corineus, de Verlosser, alom geëerd; zij werd Corinea, de Vervloekte.

Vanuit de borst van het enorme standbeeld van Corineus begon een rozig gouden licht te schijnen, glinsterend en steeds feller. De toeschouwers slaakten verwachtingsvolle kreten van ontzag toen het licht almaar feller en feller werd en over het plein uitstraalde. Gyle zag tranen op het gezicht van velen.

Binnen in het rozige licht vormde zich een gedaante, een vrouw gekleed in een witte japon die er bedrieglijk eenvoudig uitzag, totdat

Adamus fluisterde dat het kledingstuk helemaal van diamanten en parels was gemaakt. Ze liep langzaam de enorme gouden dolk op die in het hart van het standbeeld stak; een vrouw die op het punt stond te worden uitgeroepen tot levende heilige. Iedereen in het publiek was geroerd, alsof al hun hoop en dromen uitsluitend op haar gevestigd waren. Mensen slaakten kreten toen de vrouw van de gouden dolk de lucht in stapte en van zestig meter hoogte naar het plein omlaag zweefde, naar de keizerlijke loge. Ze applaudisseerden en juichten voor haar, hoewel het een eenvoudig kunstje was dat een half opgeleide magiër nog geen moeite zou kosten.

Adamus Stafdrager knipoogde alsof hij wilde zeggen: ‘Kijk toch eens naar dat theater.’ Gyle hield zijn gezicht in de plooi.

De vrouw zweefde over hen heen, met haar handpalmen in supplicatie tegen elkaar gedrukt, en een zee van gezichten volgde haar. *Ik hoop dat ze haar goede ondergoed aanheeft*, dacht Gyle onwillekeurig, maar hij berispte zichzelf. Zelfs in de privacy van je eigen hoofd kon het een gevaarlijke gewoonte zijn om met deze mensen te spotten. De menselijke geest was niet onschendbaar.

De vrouw zweefde naar de keizerlijke loge toe, waar opperprelaat Wurther, de Kerkvader, met zijn dienaren om hem heen stijfjes opstond om haar te verwelkomen. Ze boog haar knieën toen ze landde, maar haar handen bleven in nederig gebed verstrengeld. De toeschouwers staakten hun gejuich toen de opperprelaat zijn hand opstak.

Adamus Stafdrager trok aan Gyles mouw. ‘Genoeg gezien?’ fluisterde hij.

Gyle keek Vult aan en knikte lichtjes.

‘Mooi,’ zei Adamus. ‘Er staat beneden een uitstekende scarlo op ons te wachten, en we hebben veel te bespreken.’

Voordat ze vertrokken, wierp Gyle nog een lange, aandachtige blik op het gezicht van de keizer, de jongeman die ze morgen persoonlijk zouden ontmoeten. Met zijn door gnosis versterkte zicht haalde hij het beeld dichterbij en bestudeerde de man die over miljoenen mensen regeerde. Constants gezicht was een studie van trots, afgunst en angst, slecht verborgen achter een masker van piëteit. Gyle had bijna medelijden met hem.